

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. В., 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: А. М. П.

Членове: В. Й. М.
Г. П. Й.

при участието на секретаря В. В. У.
като разгледа докладваното от А. М. П. Въззивно гражданско дело № 20211300500262 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано по въззивната жалба от М. ЕВД. Б. с ЕГН:***** с постоянен адрес:гр.Ч. чрез Адвокат Т.Л. Д. от АК гр.С. с адрес на кантората: гр.Ч.. против Решение №448/14.10.2020г. по гр.д.№ 900/2019г. по описа на Районен съд гр.В. в частта в която съдът: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците, че ищцата е собственик на 1/6 /една шеста/ ид.част от построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседни на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния претендирал от ищцата размер за установяване на правото на собственост върху сградите - че е собственик на 1/2 /една втора/ ид.част от правото на собственост върху тях, като неоснователен и недоказан.

ИЗМЕНЯВА на основание чл.537, ал.2 от ТПК, констативният нотариален акт за собственост на недвижим имот № 16, том.втори, н.д.№ 114 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т. с който ищцата е призната за едноличен собственик на построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., целият с площ от 742 кв.м. □

сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседни на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот

№ 219 и от север - поземлен имот № 217, в частта над 1/6 ид.част от правото на собственост върху тях и отказва да присъди на ищцата разноски по делото.

ИЗМЕНЯВА на основание чл.537, ал.2 от ГПК, констативният нотариален акт за собственост на недвижим имот № 24, том. II, н.д. № 119 от 25.03.2014г. на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т., с който ищцата е призната за собственик на 6/8 /шест осми/ ид.части от правото на собственост върху триетажна масивна жилищна сграда, находяща се в гр.В. обл.В., с идентификационен № 10971.509.284.1 по кадастралната карта на града, със застроена площ от 79 кв.м., построена в поземлен имот с идентификационен № 10971.509.284 с административен адрес: гр.В. обл.В. състояща се от: първи жилищен етаж със застроена площ от 79 кв.м., с разположени в него спалня, хол, кухня с тераса, коридор и сервизни помещения; втори жилищен етаж със застроена площ от 79 кв.м., с разположени в него спалня, хол, кухня с тераса, коридор и сервизни помещения и приземен /сутеренен/ етаж с разположени в него складови помещения /мазета/, както и вътрешно стълбище между етажите, ведно с правото на строеж върху имота, при съседни на имота: от север - ул...С.", от изток - поземлен имот № 285, от юг - поземлен имот № 295 и от запад - поземлен имот № 283, в частта над 1/3 /една трета/ ид.част от правото на собственост върху нея.

Прави искане за отмяна на решението в обжалваната му част и иска съда да уважи предявения иск за собственост по отношение на построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В. сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., като признае ищцата за собственик на 1/2 ид.ч. от правото на собственост върху сградите, съответно измени констативните нотариални актове за собственост по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т. като признае ищцата за собственик на 1/2 ид.ч. от правото на собственост върху сградите построените в Поземлен имот № 220, както и на 1/3 ид.ч. от жилищна сграда, находяща се в гр.В. обл.В., с идентификационен № 10971.509.284.1.

Прави искане за присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Поддържа се във въззивната жалба, че обжалваното решение е неправилно, постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и необосновано.

Поддържа се, че издаденият й Констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот № 16, том.втори, н.д.№ 114 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т. я легитимира като единствен собственик на правото на собственост върху Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В., обл.В., както и на застроените в него сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м. Твърди се, че за да установи правото на собственост Нотариуса се е позовал на Нотариален акт за дарение на недвижим имот №122 т.VI, нот.дело:2403/1991г. на Нотариус при ВРС и на Нотариално завещание № 2 т.1, дело №2/2009г. на Нотариус А. А. Нотариуса е приел, че застроените сгради са били еднолична собственост на завещателя Е. Б. Й., преди смъртта му, а по силата на цитираното нотариално завещание са придобити чрез наследяване по завещание от нея ищцата.

Излага се, че в хода на първоинстанционното производство ответниците са оспорили твърдението, че Е. Б. Й. е бил едноличен собственик на застроените сгради в Поземлен имот № 220, като са заявили, че същите били построени по време на брака на Й. с ответницата М., поради

което Й. е притежавал само 1/2 ид.ч. от собствеността върху сградите, към момента на смъртта си. Въз основа на представените по делото - строително разрешение и удостоверение за граждански брак, съдът действително правилно прие, че доколкото сградите са построени по време на брака с ответницата, то наследодателят Й. към момента на смъртта си, е бил собственик само на 1/2 ид.ч. от собствеността върху сградите. По отношение на самият Поземлен имот № 220, съдът правилно е приел, че тъй като същият е бил дарен на Е. Й. от Ф. М., то последният е бил единствен негов собственик към момента на смъртта си, а ответницата М. е нямала права върху самия поземлен имот.

Излага се, че в хода на първоинстанционното производство е било оспорено и Нотариално завещание № 2 т.1 дело №2/2009г. на Нотариус А. А., но изразява съгласие с изводите на първоинстанционния, че това оспорване не е било успешно проведено от ответниците. Напротив по делото било установено, че нотариалното завещание е съставено при спазване на изискванията за форма и при спазване на всички процесуални правила на ГПК за съставянето му, поради което нотариалното завещание на Е. Й. е валидно и е произвело правно действие. Излага се, че съгласно същото завещание - универсално по характера си, ищцата М.Б. е посочена като единствен наследник на цялото движимо и недвижимо имущество на Е. Й..

Поддържа се, че с оглед изложеното във въззивната жалба Е. Й. се е разпоредил с имуществото си за след смъртта си, на основание чл.14 ал.1 във вр. с чл.13 ЗН, поради което и след неговата смърт на 25.03.2009г., това имущество, в това число 1/2 ид.ч. от процесните сгради в Поземлен имот № 220, е преминало в патримониума на ищцата.

Излага се, че първоинстанционният съд неправилно и в противоречие с установените факти и чл.14 ал.1 във вр. с чл.13 ЗН е приел, че след смъртта на Й. по отношение на собствеността върху сградите в Поземлен имот № 220 следва да се приложи чл.9 ЗН, при което ищцата е придобила само 1/6 ид.ч. от процесните сгради, на основание наследяване по закон. Счита, че след като тя-ищцата е единствен наследник на Е. Й. по завещание, то разпоредбата на чл.9 ЗН е неприложима в случая, и тя е придобила по завещание от Е. Й. 1/2 ид.ч. от собствеността върху сградите застроени в Поземлен имот № 220. Излага се, че неправилно и в грубо противоречие с материалния закон и фактите, съдът е приложил наследяването по закон, при положение, че ВРС в мотивите на решението е приел, че нотариалното завещание в полза на ищцата е валидно и е произвело действие. Така съдът макар да е признал валидността на завещанието е отказал да приложи правното му действие, в противоречие с материалния закон.

Излага се, че първоинстанционният съд е зачел правното действие на нотариалното завещание, признал е въззивницата за собственик на 1/3 ид.ч. от правото на собственост върху имота в гр.В., наред с другите двама братя на

Е. Й., като заявява, че в тази част не обжалва решението на съда. Счита, че неправилно, нелогично и необосновано, по отношение наследяването на сградите в Поземлен имот № 220 в с.П., ВРС не е зачел действието на нотариалното завещание и е приложил чл.9 ЗН.

Счита, че в случая е без значение, че ответниците са оспорили успешно саморъчното завещание на Ф. М. тъй като правото на собственост върху 1/2 ид.ч. от сградите в Поземлен имот № 220 в с.П. наследодателят Й. не е придобил по наследство от Ф. М.. Правото на собственост върху 1/2 ид.ч. от сградите, наследодателят е придобил чрез строителство в собствен имот, по време на брака си с ответницата М.. Поради това и с оглед валидността на нотариалното завещание на Й., притежаваната 1/2 ид.ч. от Е. Й. е преминала по силата на завещанието в патримониума на

ищцата, към момента на смъртта му и сега тя се легитимира като неин собственик.

Поддържа се, че решението, с което ВРС признава за установено, че ищцата е собственик на 1/6 ид.ч. от процесните сгради в Поземлен имот № 220, като наследник по закон е неправилен съдебен акт, който в тази му част следва да се отмени.

Поддържа се, че следва да бъде призната за собственик на 1/2 ид.ч. от правото на собственост върху процесните сгради в Поземлен имот № 220, като наследник по завещание.

Излага се, че съгласно чл.537 ал.2 ГПК когато актът засяга правата на трети лица, породеният от това спор, ако е за гражданско право, се разрешава по исков ред. Искът се предявява срещу лицата, които се ползват от акта. При уважаване на иска издаденият акт се отменя или изменя. В случая, ответниците са предявили именно искане за отмяна на констативните нотариални актове, като в хода на делото е установено, че тя ищцата е единствен собственик на Поземлен имот № 220 в с.Покрайна, собственик е по изложените в жалбата съображения на 1/2 ид.ч. от застроените в този имот сгради, както и на 1/3 ид.ч. от жилищна сграда, находяща се в гр.В. обл.В., с идентификационен № 10971.509.284.1.

Поддържа се, че констативните нотариални актове следва да се изменят, като съдът признае с изричен диспозитив за изменение на тези нотариални актове въззивника за собственик на правото на собственост върху всеки от имотите, в съответното съотношение. Излага се, че в двата диспозитива за изменение на констативните актове не е указано, че съответния акт се изменя, като ищцата се признава за собственик на право на собственост в признатия от съда обем. Счита, че по отношение изменението на акта в частта за сградите в с.П. произнасянето на ВРС освен, че е неясно е и неправилно, защото ищцата е собственик на 1/2 ид.ч. от правото на собственост върху сградите построени в Поземлен имот № 220 в с.П., а не на 1/6 ид.ч. както е посочил съда.

По делото не е постъпил писмен отговор от въззиваемите по жалбата страни. В проведеното на 28.09.2021г. съдебно заседание чрез процесуалният си представител адв.Ц.И. заявяват, че оспорват въззивната жалба, иска потвърждаване на постановеното от ВРС решение, претендира присъждане на разноски.

Видинският окръжен съд, след като се запозна с оплакванията във въззивната жалба, становището на ответните по жалба страни и събраните доказателства приема за установено следното :

Във въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

При извършената служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, поради което същият дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на въведените с въззивната жалба доводи.

След като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и след като обсъди доводите на страните, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

ВРС е сезиран с иск с правно основание чл.108 ЗС за установяване правото на ищцата върху 2 бр. недвижими имоти и осъждане на ответниците да отстъпят собствеността и предадат владението на ищцата върху тях, който след изменението е с правно основание чл.124 от ГПК,

ал.1, предложение второ от ГПК - с искане ищцата да установи правото си на собственост върху процесиите недвижими имоти, като правния интерес е обусловен съгласно ТР №8/27.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което, правен интерес от предявяване на установителен иск има съсобственик срещу владеещите имота ответници. С него ищецът ще прекъсне придобивната давност в тяхна полза и установи ли, че е съсобственик, ще започне да владее имота чрез тях /чл.31, ал.2 ЗС/, като може да търси обезщетение за ползването на своята част от имота, без да има интерес лично да ползва имота и поради това да го държи. Правен интерес е налице и когато съсобствениците спорят за обема на притежаваните права върху общата вещ, какъвто е настоящия случай, като посочените хипотези не изчерпват случаите, при които установителният иск за собственост и други вещни права е допустим, въпреки възможността да бъде предявен осъдителен иск, тъй като право на ищеца е да избере обема на защита на засегнатото си материално право. В настоящия казус ответниците оспорват обема на имуществените права, претендирани от ищцата, поради което поради което искът е допустим.

От събраните по делото в първата инстанция доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност е установена следната фактическа обстановка :

На 24.03.2014г., видно от нотариален акт за собственост на недвижим имот № 16, том.втори, н.д.№ 114 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т., ищцата М. ЕВД. Б. е призната за индивидуален собственик на основание наследство по закон и наследство по завещание, на поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. целият с площ от 742 кв.м., ведно с построените в имота: двуетажна масивна жилищна сграда с площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., до съседни на имота: от изток и от юг улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217.

На 25.03.2014г., видно от нотариален акт за собственост на недвижим имот № 24, том.втори, н.д.№ 119 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т., ищцата М. ЕВД. Б. е призната за индивидуален собственик с права 6/8 ид. части, а лицата Б. Б. Й. и Е. Б. Й. - с права по 1/8 ид. част за всеки от тях, върху следния недвижим имот: Триетажна масивна жилищна сграда, находяща се в гр.В., обл.В., с идентификационен №10971.509.284.1 по кадастралната карта на града, със застроена площ от 79 кв.м., построена в поземлен имот 10971.509.284, с административен адрес: гр.В. обл.В., състояща се от: първи жилищен етаж със застроена площ от 79 кв.м., с разположени в него спалня, хол, кухня с тераса, коридор и сервизни помещения; втори жилищен етаж със застроена площ от 79 кв.м., с разположени в него спалня, хол, кухня с тераса, коридор и сервизни помещения и приземен /сутеренен/ етаж с разположени в него складови помещения /мазета/, както и вътрешно стълбище между етажите, ведно с правото на строеж върху имота, при съседни на имота: от север - ул."С., от изток - поземлен имот № 285, от юг - поземлен имот № 295 и от запад - поземлен имот № 283.

Видно от нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В. - А. А., на 20.03.2009г., Е. Б. Й. е завещал на дъщеря си - ищцата М.Е. М., цялото си движимо и недвижимо имущество и парични средства, които притежава към момента на смъртта си.

Видно от удостоверение № 30, изд. на 25.03.2019г. от гр.Ч. общ.Ч. обл.С., М. Е. Б. и М.Е. М., са имена на едно и също лице /ищцата/.

Видно от представеното по делото удостоверение за наследници, изд. на 30.09.2014г. от община В. / лист 44-45 от делото/, лицето Б. Й. М. е починал на 07.09.1969г. и е оставил наследници: съпруга - Ф. А. М., починала на 12.12.1991г. и трима сина: Б.Б. Й. Е. Б. Й. и Е. Б. Й..

От своя страна Е. Б. Й., починал на 25.03.2009г. е оставил наследници: ответницата М. АНГ. М. - съпруга, ответникът О.Е. Б.

- син ищцата и М.Е. М. - дъщеря, видно от представеното по делото удостоверение за наследници, изд. на 30.09.2014г. от община В./ лист 43 от делото/.

Видно от нотариален акт за дарение на недвижим имот № 122, том. шести, н.д. № 2403/1991г. на 09.12.1991г., Ф. А. М. е дарила на сина си Е. Б. Й., недвижим имот: парцел VII - 447 в кв.43 по плана на с.П. общ.В. обл.В., ведно с построените в него къща, кош с хамбар, целият около 700 кв.м.

Наследодателите Е. Б. Й. и М. АНГ. М. са сключили граждански брак на 06.11.1969г., видно от удостоверение за граждански брак, изд. от с.П. общ.В. обл.В..

Видно от представените по делото Решение на ИК на ГНС В., Типов договор за отстъпване право на строеж върху държавна земя и 3 бр. строителни разрешения /листа 52 - 56 от делото, през 1966г. на Б. Й. М. е отстъпено право на строеж и дадено строително разрешение да построи двуетажна жилищна сграда в урегулирано място от 374 кв.м. , съставляващо парцел XI в кв. 180 в гр.В., а през 1993г. на Е. Б. Й. е дадено строително разрешение за построяване на жилищна сграда в парцел VII - 447 в кв.43 в с.П., общ.В. обл.В., както и разрешение за строеж за обект двуетажна стопанска сграда през 2001г.

Видно от саморъчно завещание от 06.12.1991г. оставено за пазене и обявено от съдия по вписванията при РС - В. Ф. А. М. завещава на сина си Е. Б. Й. цялото си недвижимо и движимо имущество, което притежава към датата на смъртта си.

От заключението на назначената, изслушана и приета по делото съдебно - техническа експертиза се установява, че парцел VII - 447 в кв.43 от регулационния и кадастрален план, действащ в с.П. от 1966г., общ.В. обл.В. към 1991 и 1993г. е идентичен с ПИ 220 по кадастралния план на с.П., общ.В., обл.В., действащ към момента на изготвяне на експертизата, но че от сградите по двата плана съвпада само двуетажна паянтова сграда, както и че не може да се даде идентичност на двете жилищни сгради по плана от 1965г. и КК от 2008г. на гр.В., понеже в първия план в парцел XI в кв. 180 в гр.В. е нанесено 2МЖ - двуетажно масивно жилище, а в настоящия план, в ПИ 284, в кв.509, с идентификатор 10971.509.284 е нанесено ЗМСБЖ - жилищна сграда, еднофамилна с брой етажи 3 със застроена площ от 80 кв.м., но с различен контур от този на плана от 1965г., но също, че скиците са в различни координатни системи, три от границите съвпадат, както и мястото в населеното място съвпада.

По делото са дадени отговори на въпроси по чл.17 6 от ГПК от ответниците ОЛ. ЕВД. Б. и АС. ЕМ. Б., касаещи ползването на процесните имоти, но предвид допуснатото изменение на иска, с който се претендира само установяването на правото на собственост, без да се претендира ревансикацията им, то отговорите на страните се явяват за обстоятелства, не необходими за решаване на делото, поради което не следва да се обсъждат. Същото се следва и по отношение на свидетелските показания, касаещи ползването на процесните имоти, което не се оспорва и претендира.

Св. Б. Й. установява, че къщата в гр.В. е строена от баща му Б. когато бил на 16 години, а малкия му брат на 14 години; била вдигната и покрита; че майка му Ф. имала имала къща и дворно място в с.П., че след смъртта ѝ в имота останал да живее Е., който от старата къща на майка му, която била тип „плетарка“, построил нова; че стопанската града била построена, както и че непосредствено преди да почине майка му Ф., тя не била контактна, не можела да се грижи и да се храни сама, както и че свидетелят няма претенции към имота.

Св. Е. Й. установява, че има по наследство имот в гр.В. от баща си; че къщата в с.П. била построена от брат му Е. когато бил женен за ответницата М.М. и че свидетелят няма претенции към имота; че майка му Ф. починала от рак, като последните 20 дни преди смъртта си била на легло, не можела да говори, да се движи, да се храни и не разговаряла с околните, както и че ѝ слагали морфин. По отношение на имота в гр.В. установява, че като многодетно семейство, на баща му бил предоставен парцел в нов квартал за построяване на къща, както и че я е построил на 3 етажа - сутерен от 2 стаи - мазе и кухнячка, като цялото семейство живеели в къщата.

От назначената, изслушана и приета по делото съдебна графическа експертиза се установява, че въз основа на болестното състояние на лицето и свидетелските показания, може да се предположи, че спорният ръкописен текст в саморъчно завещание, от 6.12.1991г. от Ф. А. М., изготвен 6 дни преди смъртта ѝ, не е възможно да бъде написано с такъв почерк /без тремор и атаксия на движенията/.

Разпитаният по делото свидетел нотариус А.А. установява, че съставил завещанието от 20.03.2009г. по искане от Е. Й. Ф., който познавал от преди; че го изготвил в дома му пред двама свидетели; че го прочел и след като завещателят го одобрил, положил с отпечатък с палец поради заболяване, което не му позволявало да пише с химикал, както и че завещателят бил в ясно съзнание и можел да изразява валидна воля; че накрая нотариуса прочел завещанието пред завещателя и свидетелите.

Назначена допълнителна съдебна графическа експертиза от ВРС, не е изпълнена и в

последствие определението за допускането на същата е отменено поради невъзможност на събиране на сравнителен материал от завещателя Ф. А. М., въз основа на който да се установи, дали ръкописния почерк в саморъчно завещание е положен от последната или не.

Предмет на въззивната проверка е частта от решението на РС-В., с която е:

Признато за установено по отношение на ответниците, че ищцата е собственик на 1/6 /една шеста/ ид.част от построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседи на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, и е отхвърлен иска до пълния претендирал от ищцата размер за установяване на правото на собственост върху сградите, че е собственик на 1/2 /една втора/ ид.част от правото на собственост върху тях и е изменен на основание чл.537, ал.2 от ТПК, констативният нотариален за собственост на недвижим имот № 16, том.втори, н.д.№ 114 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т., с който ищцата е призната за едноличен собственик на построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., целият с площ от 742 кв.м.□

сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседи на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, **в частта над 1/6 ид.част от правото на собственост върху тях до претендираната 1/2 ид.ч.**

Както и в частта , в която е изменен на основание чл.537, ал.2 от ГПК, констативният нотариален за собственост на недвижим имот № 24, том.Н, н.д. № 119 от 25.03.2014г. на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т., с който ищцата е призната за собственик на 6/8 /шест осми/ ид.части от правото на собственост върху триетажна масивна жилищна сграда, находяща се в гр.В. обл.В. с идентификационен № 10971.509.284.1 по кадастралната карта на града, със застроена площ от 79 кв.м., построена в поземлен имот с идентификационен № 10971.509.284 с административен адресгр.В.. обл.В., състояща се от: първи жилищен етаж със застроена площ от 79 кв.м., с разположени в него спалня, хол, кухня с тераса, коридор и сервизни помещения; втори жилищен етаж със застроена площ от 79 кв.м., с разположени в него спалня, хол, кухня с тераса, коридор и сервизни помещения и приземен /сутеренен/ етаж с разположени в него складови помещения /мазета/, както и вътрешно стълбище между етажите, ведно с правото на строеж върху имота, при съседи на имота: от север - ул.С. от изток - поземлен имот № 285, от юг - поземлен имот № 295 и от запад - поземлен имот № 283, **в частта над 1/3 /една трета/ ид.част от правото на собственост върху нея.**

По съществото на подадената въззивна жалба ВОС намира следното от правна страна:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.124 от ГПК, ал.1, предложение второ от ГПК - с искане ищцата да установи правото си на собственост върху процесните недвижими имоти.

По делото не е спорно установената от първоинстанционният съд фактическа обстановка. Спорно по делото е правният извод на ВРС произвело ли е вещно прехвърлителен ефект нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В.- А. А., с което на 20.03.2009г., Е. Б. Й. е завещал на дъщеря си - ищцата М.Е. М., цялото си движимо и недвижимо имущество и парични средства, които притежава към момента на смъртта си по отношение на сградите построени в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В. и на каква част от тях същата е придобила собствеността и изменяването на констативните нотариални актове на основание чл. 537, ал. 2 ГПК, като последица, приложима при наличие на несъвместимост между правото, претендирано с уважените искове за установяване правото на собственост на ищцата по отношение на ответниците и правата ѝ върху процесните имоти, удостоверени с издадените два охранителни акта.

ВОС споделя правните изводи на ВРС относно обусловения правен интерес от предявеният иск. Правният интерес е обусловен съгласно ТР №8/27.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, от предявяване на установителен иск има съсобственик срещу владеещите имота ответници. С него ищецът ще прекъсне придобивната давност в тяхна полза и установи ли, че е съсобственик, ще започне да владее имота чрез тях /чл.31, ал.2 ЗС/, като може да търси обезщетение за ползването на своята част от имота, без да има интерес лично да ползва имота и поради това да го държи. Правен интерес е налице и когато съсобствениците спорят за обема на притежаваните права върху общата вещ, какъвто е настоящия случай, като посочените хипотези не изчерпват случаите, при които установителният иск за собственост и други вещни права е допустим, въпреки възможността да бъде предявен осъдителен иск, тъй като право на ищеца е да избере обема на защита на засегнатото си материално право. В настоящия казус ответниците оспорват обема на имуществените права, претендирани от ищцата, поради което искът е допустим.

Както е разяснено с ТР № 3 от 29.11.2012 г. по тълк. д. № 3/2012 г. на ВКС, ОСГК (в развитие на приетото с ТР № 178 от 30.06.1986 г. по гр. д. № 150/85 г. на ВС, ОСГК) и в Решение № 60082 от 10.09.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2908/2020 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Г. Н. с констативния нотариален акт се удостоверява право на собственост върху недвижим имот, последица от което е наличието на доказателствена сила спрямо всички относно съществуването на правото на собственост в полза на лицето, посочено в акта. Лице, което претендира правото на собственост, признато с констативния нотариален акт, може по исков път да установи несъществуването на удостовереното с този нотариален акт право. Защитата на претендиращия правото на собственост е по исков път, като с постановяването на съдебно решение, което със сила на присъдено нещо признава правата на ищеца по отношение на посочения в констативния нотариален акт титуляр, издаденият нотариален акт следва да се отмени на основание чл. 537, ал. 2 ГПК. Предмет на предявения иск е засегнатото право на собственост на въззивната страна /ищцата/, а не нотариалните актове. Отменяването на последните е изрично разпоредена законна последица от уважаването на предявените искове за защита на засегнатото с издаването му материално право. Следователно – отменяването на констативния нотариален акт на основание чл. 537, ал. 2 ГПК е последица, приложима при наличие на несъвместимост между правото, претендирано с уважения иск за собственост, и правото, удостоверено с издадения охранителен акт.

ВОС споделя правните изводи на ВРС по отношение на оспорването от въззиваемите на нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В. - А. А. че е недоказано. С нотариалното завещание на 20.03.2009г., Е. Б. Й. е завещал на дъщеря си - ищцата М.Е. М. цялото си движимо и недвижимо имущество и парични средства, които притежава към момента на смъртта си. При съставяне на завещанието са спазени материалните норми на Закона за наследството. Завещанието е съставено в нотариална форма и ред, с изискуемите се реквизити, и съставлява официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му - нотариуса, поради което е свидетелстващ документ с материална доказателствена сила за установените от нотариуса факти: че завещателят е направил и подписал завещателното разпореждане; че са присъствали и са се подписали посочените двама свидетели, както и че завещателят е бил дееспособен и е разбирал свойството и значението на акта, който извършва, което се установява и доказва от свидетелските показания от разпита на нотариус А..А., съставил и подписал завещателното разпореждане. По делото пред ВРС не са ангажирани доказателства в обратна насока, съобразно твърденията на въззиваемите страни/ответниците/ факт, че завещателят е бил със 100% инвалидност и не е бил способен да завещава.

Предвид изложеното по-горе настоящата инстанция приема, че завещателното разпореждане извършено от Е. Б. Й. в полза на дъщеря си М.Е. М. и материализирано в нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В. - А. А. е произвело действие и притежаваните към момента на смъртта на наследодателя имуществени права са преминали в патримониума на ищцата/сега въззивна страна/ М.Е. М. включително и притежаваните от него имуществени права, право на собственост върху ПИ 220 по кадастралната карта на с.П. общ.В. и построените в имота сгради.

Предвид изложените по-горе съображения настоящата инстанция приема, че е налице несъответствие, противоречие в правните изводи на първоинстанционния съд за действителността на завещателното разпореждане на Е. Б. Й. в полза на дъщеря си М.Е. М. материализирано в нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В.- А. А. и приетите от ВРС за установени и доказани права на собственост на ищцата М.Е. М. в размер на 1/6 ид.ч., от построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., целият с площ от 742 кв.м., сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседи на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, вместо установените и доказани права на собственост в размер на 1/2 ид.ч.

С договор за дарение на недвижими имот, материализиран в нот. акт № 122, том шести, н.д. № 2403/1991г. на нотариус при Видински районен съд, Ф. А. М. е дарила на сина си Е. Б. Й. следния недвижим имот: Парцел VII - 447 в кв.43 по плана на с.П., ведно с построените в него къща, кош с хамбар, целият около 700 кв.м., който е идентичен на процесния имот ПИ 220 по кадастралната карта на с.П. общ.В., с изключение на сградите построени в него, като по скиците, относно сградите в имота, съвпадение има само по отношение на една сграда /№2/ - двуетажна паянтова сграда, видно от съдебно - техническа експертната, изготвена по делото. По делото е установено, от разпита на свидетелите Б.Й. и Е.Й., че брат им Е. Б. Й. построил в имота в с.П. нова

къща на мястото на старата /плетарка/, както и стопанска сграда след като се оженил за съпругата си – въззиваемата/ответницата/ М. АНГ. М. /Й./ през 1969г., видно от удостоверение за граждански брак /лист.50 от делото на ВРС/. Същото се потвърждава и от приетите по делото писмени доказателства - строително разрешение № 93/05.05.1993г., изд. от община В. относно направата на жилищната сграда и разрешение за строеж от 05.03.2001г., изд. от община В. относно двуетажната стопанска сграда.

ВОС напълно споделя извода на ВРС, че по отношение на процесния имот, находящ се в с.П. общ.В., собствеността е преминала от Ф. А. М. по силата на договора за дарение от 1991г. в патримониума на сина й Е. Б. Й. а в последствие - по силата на завещателно разпореждане от последния през 2009г. - в патримониума на ищцата М.Е. М. и същата е станала едноличен собственик върху парцела. По отношение на построените в имота сгради обаче, построени от Е. Б. Й. по време на брака му с ответницата М. АНГ. М. /Й./ се разпростира режим на Семейна имуществена общност с права 1/2 ид.част за всеки от тях.

След смъртта на Е. Б. Й. на 25.03.2009г. и прекратяване на семейната имуществена общност, притежаваните от него права в размер на 1/2 ид.ч. върху построените сгради в ПИ 220 по кадастралната карта на с.П. общ.В. по силата на завещателното разпореждане на Е. Б. Й. в полза на дъщеря си М.Е. М., материализирано в нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В.- А. А. са преминали в патримониума на заветника и ищец М. Е. Й. като в настоящият казус оставеното от наследодателя имущество не се наследява от наследниците определени по реда и на основание чл.9 от Закона за наследството.

По делото нито се е твърдяло, нито се е искало евентуално в полза на въззиваемите страни /ответниците/, като наследници с право на запазена част от наследството, която е накърнена със завещателното разпореждане , намаляване на основание чл.30 от Закона за наследството завещателното разпореждане на Е. Б. Й. в полза на дъщеря си М.Е. М., материализирано в нотариално завещание № 2, том първи, дело № 2/2009г. на нотариус с район на действие РС - В.- А. А.

Предвид всичко изложено дотук и поради несъвпадане на изводите на първата и въззивната инстанция, решението на ВРС, като неправилно следва да бъде отменено по отношение на имота в с.П. , съответно и на основание чл.537 ГПК се отмени НА над правата , признати от съда на ищцата.

По отношение на имота в гр.В.- правата на страните са установени правилно от РС В., като в тази част липсва и жалба. С възивната жалба се иска отмяна на първоинстанционното решение в частта , в която е Изменен на основание чл.537 ГПК канстативния нотариален акт , над размер на 1/3 ИД.Ч. Съгл. чл. 537, ал.2 от ГПК ”при уважаване на иска издаденият акт се отменя или изменя”. В тази връзка е ТР№ 3/29.11.2012г. по тълк.д.№ 3/2012г. на ОСГК на ВКС, както и приложената към молбата на ищите съдебна практика на ВКС. Съдът приема, ч е правилото на изречение последно от разпоредба на чл.537, ал.2 от ГПК представлява законна последица от уважаване на предявен установителен иск за собственост, по който въпрос съдът е длъжен служебно да се произнесе. В СЛУЧАЯ НЕ Е ОБЖАЛВАНО решението на първоинстанционния съд в частта, в която с положителен установителен иск са признати права на ищцата в размер на 1/3 ид.ч., а съдът е обвързан от посоченото в жалбата относно неправилността на решението. В тази част решението следва да се потвърди , като се потвърди и в частта по чл.537 ГПК, предвид изложеното по-горе.

По разноските: Решението на ВРС следва да се отмени в частта за разноските , като на ищцата се присъдят разноси за първата инстанция в размер на 809,91 лева по единия иск и 694,91 лева за втория иск, или всеки един от ответниците следва да и заплати по 501,60 лева.

При този изход на спора жалбоподателя М.Е. М. е представила документи за разноси пред въззивната инстанция в общ размер на 915лв, от които 65лв за внесени държавни такси и 850лв. заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед уважената част от жалбата за разликата от 1/6 ид.част до ½ ид.част от сградата следва да ѝ се присъдят 344 лева.

С оглед изхода на делото, ответната по жалбата страна има право на разноси , но липсват доказателства за направени разходи, поради което такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения, Видинският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №448/14.10.2020г. по гр.д.№ 900/2019г. по описа на Районен съд гр.В. в частта , **В КОЯТО Е ОТХВЪРЛЕН** иска за установяване по отношение на ответниците, че ищцата е собственик над признатите права от 1/6 /една шеста ид.ч. до ½ ид.ч. от построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседни на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, **и в частта , в която е изменен на основание чл.537, ал.2 от ГПК** в частта над 1/6 ид.част до ½ ид. ч. от правото на собственост върху тях, констативният нотариален акт за собственост на недвижим имот № 16, том.втори, н.д.№ 114 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - В.- Б. Т. с който ищцата е призната за едноличен собственик на построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., целият с площ от 742 кв.м.□ сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседни на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, **КАКТО И В ЧАСТТА ЗА РАЗНОСКИТЕ,**

вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците, че ищцата е собственик на 1/2 /една втора/ ид.част от построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В. сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседни на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217.

ОТМЕНЯ на основание чл.537, ал.2 от ТПК, констативният нотариален акт за собственост на недвижим имот № 16, том.втори, н.д.№ 114 от 2014г. по описа на нотариус с район на действие - РС - Видин - Б. Т., с който ищцата е призната за едноличен собственик на построените в Поземлен имот № 220 по кадастралния план на с.П. общ.В. обл.В., целият с площ от 742 кв.м.□ сгради: двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 64 кв.м., двуетажна масивна

стопанска сграда със застроена площ от 54 кв.м. и едноетажна масивна стопанска сграда със застроена площ от 6 кв.м., при съседи на имота: от изток и от юг - улици, от запад - поземлен имот № 219 и от север - поземлен имот № 217, **за правата над 1/2 ид.част от правото на собственост върху тях.**

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

Осъжда ОЛ. ЕВД. Б., ЕГН *****, с адрес: гр.В., **АС. ЕМ. Б.,** ЕГН *****, с адрес: гр.В., ул.". и **М. АНГ. М.,** ЕГН *****, с адрес: гр.В. да заплатят на М. ЕВД. Б. с ЕГН:***** с постоянен адрес: гр.Ч.,ВСЕКИ ЕДИН ОТ ТЯХ СУМАТА 501,60 лева разноски пред ВРС, както и по 114, 67 лева разноски за въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____